

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Gorzowie Wlkp.
ul. Dąbrowskiego 13
66-400 Gorzów Wlkp.**

Skarżący: Paweł Mrowiński, Jeziory Wysokie 22, 68-343 Brody

Organ: Rada Gminy Brody, ul. Rynek 2, 68-343 Brody

Odpowiedź na skargę

Działając na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r.- Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz. U. z 2012r., poz. 270) oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz.U. z 2013r., poz.594), Rada Gminy Brody przekazuje wraz z niniejszą odpowiedzią skargę wniesioną przez Pawła Mrowińskiego na uchwałę Nr XVI/123/12 Rady Gminy Brody z dnia 28 maja 2012r. w sprawie powołania komisji doraźnej ds. współpracy z PGE Gubin Sp. z o.o. w zakresie budowy kompleksu energetycznego na terenie Gminy Brody i wnosi o:

- oddalenie skargi

Uzasadnienie

Dnia 28 maja 2012r. Rada Gminy Brody podjęła uchwałę nr XVI/123/12, na mocy której powołana została komisja doraźna ds. współpracy z PGE Gubin Sp. z o.o. w zakresie budowy kompleksu energetycznego na terenie Gminy Brody. Podstawą wyżej wskazanej uchwały jest art. 21 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym.

Skarżący w dniu 18 kwietnia 2013r. wniósł skargę na powyższą uchwałę, której zarzucił, że narusza jego interes prawny wynikający z przynależności do wspólnoty mieszkańców Gminy Brody i wniósł o stwierdzenie jej nieważności, względnie orzeczenie o jej niezgodności z prawem. Skarga została oparta na art. 101 ust. 1 u.s.g., który to przepis wymaga by uchwała naruszała konkretny interes prawny skarżącego. Jak wskazuje orzecznictwo wymagane jest przy tym nie tylko udowodnienie, że zaskarżona uchwała narusza prawo ale i wykazanie, że wpływa ona na indywidualną sytuację prawną skarżącego.

Ze skargi wynika zaś, że skarżący w wystarczającym stopniu nie udowodnił istnienia swojego indywidualnego interesu prawnego. Powołanie się na rzekome naruszenie art. 25a i 24e ust. 1 u.s.g. jest niewystarczające, zaś wyinterpretowanie interesu prawnego z norm programowych niewłaściwe.

Pomijając zbędne, ze względu na oczywisty brak interesu prawnego, rozważania dotyczące naruszenia art. 25a i 24e ust. 1 u.s.g. należy jednak krótko zaznaczyć, że przynależność przedsiębiorstwa, w którym pracuje radny, członek komisji do grupy kapitałowej, w skład której wchodzi również spółka, z którą współpracować będzie komisja nie powoduje, że jako członek komisji, radny narusza prawo. Art. 25a dotyczy głosowania w radzie i komisji, zaś obecność w niej nie jest w żadnym razie powodem do uznania za

bezprawną. Art. 24e ust. 1 u.s.g. konstruuje zaś typową normę *lex imperfecta*, której skutki nierespektowania przejawiają się w płaszczyźnie moralno-etycznej (Andrzej Szewc, Komentarz do art. 24e ustawy o samorządzie gminnym, LEX). Nie ma ponadto powodu by sądzić, że pracownik średniego szczebla, nie należący do kadry kierowniczej działał będzie na niekorzyść gminy i jej mieszkańców.

Skarżący powołując się na treść art. 3 ust. 1 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego utożsamia interes ogółu mieszkańców z interesem prawnym poszczególnych z nich. Tymczasem art. 3 ust. 1 EKSL o treści: „Samorząd lokalny oznacza prawo i zdolność społeczności lokalnych, w granicach określonych prawem, do kierowania i zarządzania zasadniczą częścią spraw publicznych na ich własną odpowiedzialność i w interesie ich mieszkańców.” ma charakter typowej normy programowej wyznaczającej kierunki i działania jakie mają podjąć ustawodawcy krajowi i jako taka nie kreuje praw i obowiązków, a jej cele mogą być realizowane w nieokreślonym stopniu. Fakt ten potwierdza orzeczenie NSA z dnia 1 marca 2005r., OSK 1437/04 *Wokanda 2005/7-8/69*, w którym sąd orzekł, że „Przynależność do wspólnoty gminnej nie jest źródłem interesu prawnego, którego naruszenie uzasadnia wniesienie skargi na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym.” Sąd odwołał się również do art. 3 EKSL, który jego zdaniem nie daje podstaw do konstruowania indywidualnych praw członków społeczności lokalnej. Tak kategoryczne stwierdzenie NSA świadczy o zmianie linii orzeczniczej w stosunku do koncepcji prezentowanej w powołanym przez skarżącego wyroku z dnia 19 stycznia 2000r. (sygn. akt: I SA 1670/99), w którym NSA uznał, że interes mieszkańców w świetle art. 3 ust. 1 EKSL ma walor interesu prawnego.

Zaakceptowanie koncepcji odmiennej, popieranej przez skarżącego, jest niezgodne z przyjętymi przez ustawodawcę założeniami ograniczającymi zakres stanów faktycznych, w których sąd byłby kompetentny do orzekania o nieważności uchwały ze względu na naruszenie interesu prawnego. Skarżący mógłby wg niej powołać się właściwie na każdą normę zadaniową, jedynie bardzo ogólnie związaną z jego interesem. Oznaczałoby to jednocześnie, że mieszkańcy mogą zaskarżać właściwie każdą uchwałę Rady Gminy.

Przyjąć należy, że interes prawny ogranicza podmiot w dochodzeniu nieważności uchwał Rady Gminy, nie uniemożliwiając jednocześnie ich zaskarżenia w uzasadnionych przypadkach. Można to zrobić wykazując naruszenie interesu prawnego. W wyroku NSA z dnia 4 października 1995r. (SA/Wr 1452/95), sąd nawiązując do uprawnień wynikających z art. 1 u.s.g. („1. Mieszkańcy gminy tworzą z mocy prawa wspólnotę samorządową. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o gminie, należy przez to rozumieć wspólnotę samorządową oraz odpowiednie terytorium.”), art. 11 ust 1 u.s.g. („Mieszkańcy gminy podejmują rozstrzygnięcia w głosowaniu powszechnym (poprzez wybory i referendum) lub za pośrednictwem organów gminy.) oraz art. 23 u.s.g. („1. Radny obowiązany jest kierować się dobrem wspólnoty samorządowej gminy. Radny utrzymuje stałą więź z mieszkańcami oraz ich organizacjami, a w szczególności przyjmuje zgłaszane przez mieszkańców gminy postulaty i przedstawia je organom gminy do rozpatrzenia, nie jest jednak związany instrukcjami wyborców.”) stwierdził, że nie jest zasadne wnoszenie skargi na uchwałę rady gminy w przedmiocie powołania przez radę stałych lub doraźnych komisji i ustalenia ich składów. Wskazane przez NSA przepisy mają charakter norm programowych i nie ma przeszkód, żeby uznać, że orzeczenie ma charakter uniwersalny.

W skardze skarżący wskazuje, że przynależność do wspólnoty samorządowej nie jest jedynym elementem naruszonego interesu. Drugim jest nierespektowanie podjętej w

referendum przez większość mieszkańców decyzji. Skarżący wskazuje, że powołując komisję Rada Gminy Brody naruszyła art. 65 ustawy o referendum lokalnym. Należy jednak zauważyć, że pytanie zadane w referendum brzmiało „ Czy jesteś za powstaniem w Gminie Brody kopalni węgla brunatnego?” , zaś głównym zadaniem komisji jest współpraca z PGE Gubin Sp. z o.o. w sprawach związanych z budową kompleksu energetycznego. Wynika z tego, że zakres działań komisji nie ma nic wspólnego z podjęciem jakichkolwiek decyzji związanych z budową kopalni. Ponadto konstrukcja pytania zadanego w referendum lokalnym jest na tyle nieprecyzyjna, że przyjęcie należy iż realizacja decyzji mieszkańców nie należy do zadań i kompetencji gminy. Jak stanowi ustawa z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym do kompetencji gminy należy udokumentowanie złóż kopalni w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz określenie granic i zagospodarowania terenów w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Wszelkie niezbędne przy budowie kopalni odkrywkowej pozwolenia wydawane są przez organy administracji rządowej. Słuszne jest stwierdzenie NSA, że „po to, aby było możliwe realizowanie z wiążącym skutkiem dla sprawy rozstrzygnięcie dokonane przez mieszkańców w drodze referendum gminnego, musi się ona mieścić w zakresie zadań i kompetencji gminy. Przyjęcie odmiennego założenia musiałoby prowadzić do naruszenia właściwości organów skutkującej nieważnością samego aktu i skutków referendum.” (wyrok NSA z 01 lutego 2001r., II SA 2817/00).

Biorąc pod uwagę wszystkie przedstawione wyżej fakty, wnosimy o oddalenie skargi.

Sporządzono w 4 egz.

- 1- a/a
- 3- sąd